

rečejo mati in kažejo na vojaško obleko, ki je na steni visela. (Čuvaj namreč je popred vojak bil in vedno le „gemeiner“ ostal).

„O tej reči le molči! — rečejo oče in stopijo z uzdignjeno palico proti materi, ktera Franceta popade in v bližnjo sobo plane.

V tem prepiru smo vidili, kako umetno so mati svojega ljubega sinčka zagovarjali, in tepenja, kterege je malopridnež resnično zaslužil, rešili. Vsakdo si lahko misli, da so oče resnico govorili, ko so rekli, da iz Franceta prida ne bo. Dva dni pozneje, ko so ravno pri jedi sedeli, dajo oče Ančiki, kakor da bi se bilo tako primerilo, veči kos, ko Francetu. Storili pa so to nalašč, da bi vidili, kaj da bo France k temu rekel.

Ta zapazi, da ima sestra veči kos od njega, pa si ne upa ziniti, ker zagleda oestro obličje očeta, ki so zraven njega sedeli, gerdó se derži in ustnice grize. Tako mine kosilo.

Ko večer pride, mati k jedi kličejo, pa nobenega otroka ni viditi.

„Kje pa je France, kje Ančika?“ — rečejo oče.

„Ga le ne vidiš za pečjo ležati?“ — odgovorijo mati.

„Pojdi k jedi!“ — velijo oče; toda France se ne gane. Zdaj zarežijo oče: „Se mi spraviš vèn? čakaj, ti hočem pomagati!“

Ko France zapazi, da oče po palici segajo, prileze iz-za peči, vès klavern je, in s komolcom si oči tišči.

„Kaj ti je? — pravijo mati, — kaj se ti je hudega pripetilo?“ France molči.

„Kje pa je Ančika? — poprašajo oče — moreš vediti, ker sta skupaj odšla?“

„Je nisem nič vidil“ — urno deček odgovori.

„Kaj me nalagati hočeš, mali paglovec, mar nista skupaj odšla.“

„Ali fantič za to more — rečejo mati — ako se Ančika zamudi? tiho bodi, ko bo lačna, bo že prišla.“

Pri tem je ostalo. Noč postane; al Ančike le ni. Drugo jutro napoči; je le ni. Zdaj jo začnejo iskati. Vsaki germiček pregledajo, al zastonj. Zdaj hitijo v mesto, iščejo in prašajo, al ni je!

Tako pretečeta dva dni. Vse iskanje in vprašanje je bilo zastonj. Kdo popiše žalost ubogih staršev? Zdaj naznani neki vojak, ki je na obzidji na straži stal, da iz grape neki po gnjilobi smerdeči duh puhti. Hitro poprašajo tudi vojake, ki so poprej tukaj na straži bili; tudi ti zagotovijo, da so tudi oni oni duh zapazili. Zdaj grejo gledat, kaj da bi pač to zamoglo biti, in kaj najdejo? — Ančiko, stražarjevo hčer! Mertva in v gnjilobi tukaj leži, varno z vejami in listjem pokrita, na sencih kervavo znamenje.

Stražarjeva žena, to zvedivši, se straha na tla zgrudi, potem žalostno vpije: Ančika! Ančika! kje pač biva človek, ki je zamogel nad nedolžnim otročičem tako grozno se maščevati. Stražar pri ubiti hčerki stoji, bled in prepadenih lic, groze govoriti ne more. Zdaj pa roko kviško vzdigne, njegove lice rudeče postanejo, on zavpije: „Žena, vzrok imaš se jokati, ker si v tako kratkem času oba otroka zgubila!“ Krog stoječi začudeno gledajo, kjer ne razumejo njegovih besed. Stražar pa med tem odide, in v stanico stopi. „France — vpije, pojdi sem!“

Vès preplašen deček prileze, z obličjem v tla obrnjenim, ne upa si ostri obraz očeta pogledati.

„France, povej mi, kdo je Ančiko ubil?“

Nekako preplašen deček ostermi, vendar jezla: „Jez ne vem.“

„Ti tega ne veš? Pa česa tolikanj besed, rečejo oče, obleci prazniško oblačilo in pojdi z mano!“

France neverno gleda, vendar koj uboga. Kmali proti Ljubljani odideta.

„Oče stražar — pravijo v ljubljanski posvetovavnici gospod mestni glavar — kaj vam pač v glavo pade, z mano burke uganjati, ker mi komaj pet let staro dete ko ubijavca svoje hčerke naznanjete, pripeljite mi pravega ubijavca, kje ga imate?“

„Saj pred vami stoji, reče stražar in Franceta proti gospodu porine. Kdo bi pač rajši rekel, da to ni resnica, kakor jez, pa pravica me primora to storiti.

Tako bi tedaj res bilo —

„Da je sestrico ubil, hitro stražar reče, resnica je.“

Zdaj gospod mestni glavar proti Francetu obrnjeni pravijo: „Povej mi, si le res to storil, in zakaj?“

„Jez je nisem, nič od tega ne vem“ — prederzno France reče.

Gospod pozvonijo — kmali strežnik notri stopi.

„Pokličite mi gospoda M. in gospoda N.“

Ko omenjena gospoda prideta, jima gospod mestni poglavar to reč razložijo, in jih za svèt poprašajo, kako in kaj?

Ker hudodelnik še toliko starosti ni imel, da bi ga bili s hudo kaznijo primorati mogli, obstati hudodelstvo, mu 10 palic namazati velijo. Že pri četerti deček vpiti začne. „Nehajte, hočem vse povedati“, in pravi, da je iz jeze do Ančike, ker so jo oče rajši od njega imeli, potem ko jo je tistega popoldne v grapo povabil, ker jih ničesar vidil ni, zgrabil in jo toliko časa z ostrim kamnom po sencih tolkel, da več ni glasú od sebe dala. Zdaj sklene, da je mertva, jo varno zakrije in odide.

Ljubljanski gospodje niso za take mlade hudodelnike nobene postave imeli, in naznanijo tedaj to reč na Dunaj tačasni cesarici Marii Terezii.

Prebivavci ljubljanskega mesta z nevoljo čakajo, kaj da se bo z Francetom zgodilo.

Zdaj pride pisanje iz Dunaja. Kako se gospodje začudijo, ko berejo:

„— — — mlademu hudodelniku naj se lepo jabelko, zraven pa sreberna dvajsetica pokaže, in potem vse natanko naznani, kaj se bo zgodilo.“

Hitro se to zgodi. Ko France lepo dvajsetico zagleda, hitro po nji seže. „Zakaj pa nisi — mu sodnik rečejo — jabelka vzel?“

„Ker si za dvajsetico veliko takih jabelk kupiti morem!“

Vse to se natanko cesarici naznani, in se vé, da cela Ljubljana trenutke šteje, kadaj da pismo nazaj pride.

„Ni upa — tako piše bistrournna cesarica — da bi se to dete poboljšalo, zatoraj naj se sodi, kakor odraščén človek!“

Takrat so bile postave veliko huje ko zdaj, glava za glavo, se je postava tistega časa glasila. Tako se zgodi, da Franceta na smert obsodijo.

Jutro 16. majnika leta 1741 napoči, velika množica ljudi se po ulicah proti nekdašnjemu „zidanemu mostu“ valí, po sredi počasno voz derdra, na kateremu France sedí.

Čez eno uro mladi hudodelnež — brez glave leži.

Dopisi.

V Varaždinu 15. nov. †*) — Znano je, da je bil hervaški jezik pri nas povsod in popolnoma razun dopisovanja z financijnimi oblastnijami in z vojništvom vpeljan. Hervaški je toraj uradni (službeni) jezik, ki se rabi tudi v dopisovanji z vsemi unanjimi uredi, ker drugač bi, ako bi se, postavimo, za Nemce rabil neuredni nemški jezik, lahko zahtevali Talijani in Rusini in Bugari itd., da se jim dopisuje v njihovem jeziku. In res, povsod, v Gradcu, v Beču, v Terstu, celó na Tiroljskem rešijo koj vsaki hervaški dopis. Le — risum teneatis amici — le na bližnji meji, v slovenskem mestu, v malem Optuju ne najde

*) Prejšnjega lista nismo prejeli.

usmiljenja hervaški dopis, le od tam ga podé nazaj čez mejo, „mit gebundener marschroute“ kot so nas siromake nekđaj, ko so še rajnki popotni listi in ranjke navade cvele, nazaj gonili, če se nismo mogli izpričati s pravim čistim neškim „vidirt“. O ptuj Optuj! tako se je moral pokazati nesrečni pomen tvojega imena! Gospod predstojnik optujski je res ptujec, ki ne razume kratkega hervatskega dopisa. Dopis namreč je tale bil: „Slavnomu c. k. uredu u Optuju: Pošto se Ursula P. u obsegu grada Varaždina nalazila nebi, s toga se družinska knjiga iste, onourednim naledjnicom od 20. oktobra ove godine broj 5866. amo dostavljena c. k. uredu, kao nadleznoj vlasti dotičnice pod 0/0 za dalnje povoljno uredovanje vraća“. Gospod predstojnik optujski odgovori na to tako-le: „Dem löblichen Magistrat der königl. Freistadt Varasdin: Mit dem diensthöflichen Bemerken zurück, dass man sehr bedauert, den Gegenstand wegen Unkenntniss der Sprache nicht der Erledigung zuführen zu können. K. k. Bezirksamt Pettau am 19. okt. 1861. Der k. k. Bezirksvorsteher: Streiba m. p. — Na to bi mi postavili tele vprašanja: Ktere jezike zna gosp. predstojnik? Ako ne zna slovenski, kako bo on s slovenskimi dopisi ravnal? — Ker pa razume slovenski in hervaški, kakor nam je gospod, kterege se to najpred tiče, sam rekel, tako, da se je z njim lahko razgovarjal, se nam njegov odgovor, ki zatajuje to vednost, toliko bolj čuden zdi. Čudne znamenja časa! Povedati pa Vam še to moram, kako je varaždinski ured odpisal „der Pettauer Unkenntniss“. Rekel je, „da te „Unkenntniss“ ne more za resnico pripoznati, ker so že popred ravno tam rešili hervatske dopise. Razun tega pa se ponižno obznanuje tamošnjemu uredu, da Varaždin ne bo sprejel in rešil ne enega dopisa, ako bo v neurednem nemškem jeziku pisan, ako namreč ne sprejemajo dotičnih hervaških dopisov.“ — Kaj bo gosp. Š. napravil, dozđaj še ni znano. Skoraj gotovo bo počel se pisati z „aj“; al naj nam veruje, da mu bo to malo koristilo, ker znamo, da bi bilo bolje, nad takimi dogodbami kričati „oj“, stokrat „oj“.

Maribor 10. nov. — V današnjem občnem zboru naše čitavnice sta se po §. 15. naših pravil še dva odbornika volila. Po večini glasov sta izvoljena gospod dr. Ulaga, drugi ravnatelj duhovnega seminija in gospod Ivan Miklošič, učitelj na glavni mestni šoli. Priplača stranskih članov se je znižala na 4 goldinarje za celo leto. Tudi se je odločilo prihodnjč vsak občen zbor zavolj stranskih članov po „Novicah“ razglasiti, ktere s tem naprosimo, da bi nam htele svoje prijazne predalce k temu namenu odpreti. Napravile so se tudi podružnice za učenje slovanskih narečij in za prihodnje „besede“ upisali se govorniki. Tudi naš premilostljivi knez in škof Slomšek *) so počastili čitavnico s svojo milo nazočnostjo. Gospod predsednik se Jim zahvaljuje za Njihovo izdatno dnarno pripomoč, po kateri je mogoče bilo, društveno glavnicu ustanoviti za nepredvidne posebne potrebe. Po veselem petju so poprijeli premilostljivi knez in škof besedo in govorili o milini maternega jezika, kterege se do čistega naučiti je vsakega izobraženega Slovenca dolžnost, da se znova zbudi ljubezen in spoštovanje do materinščine. Pred 40 leti se naše gospe in gospodične niso sramovale slovenski govoriti, kar se žalibože tukaj zdaj godi. Priporočevali so prečastiti gospod našincom se razgovarjati v domačem jeziku bodi si na sprehajališču bodi si kje drugod, priporočevali so zmerno postopati in marljivo napredovati, poštene Nemce spoštovati, pa tudi se varovati in bojati nemškutarjev. Vés zbor se navdušen s kaj sladkimi in gorkimi občutki razide.

Iz Slovenskih goric na Štaj. D. Č. — Vseh Svetnikov dan smo pokopali daleč znanega, obče ljubljene g. Franca Posliča, ranocelnika pri sv. Ani v Slovenskih

goricah. Rajni je bil umen zdravnik, pa tudi izveden v kmetijskih rečéh. Rojen Hervat, je bil tudi slovenščini prijatelj; vse národno je rad podpiral in mile naše zadeve iskreno zagovarjal. Lahka mu zemljica!

Iz Proseka v okolici teržaški 10. nov. N. — Z veseljem sem čital dopis iz Černomlja v 43. listu. Lepa hvala gospod dopisniku, da tako iskreno dokazuje stan in pa potrebe primorskih Slovincov, zlasti pa v teržaški okolici. Dobro dokazuje, da je neobhodno potrebno, da bi izhajal v Terstu slovensk časopis; tudi jez in vsak pošten Slovenec to terdi, da nam ga je treba kakor ribi vode. Poznam jih dobro iz domače in bližnjih vasi delavce, ki v mestu kamnite tla obdelujejo, da si marsikak kupi opoldne za pet soldov kruha, za pet pa iztis časnika laškega „Diavoletto“, čeravno le vsako peto ali deseto besedo v njem razume. Ali ne bi rajši si kupil slovenski časnik, ako bi mu tako pri rokah bil in bi se v domačem maternem jeziku brihtal in izbujal za vernega sina svojega naroda. Sopet gosp. dopisnik pravi: „Zđaj še le nas veselo upanje navdaja, kadar nam Terst na misel pride. In kako nas ne bi to veselilo, ko čujemo in beremo, kako naša reč s pomočjo čitavnice veselo in čversto napreduje.“ Pravo! Ali vas pa ne bo tudi z nami groza obšla, slovenski bratje, ako bote slišali, da se mora v tukajšne ljudske šole, v teržaški okolici, čisto na slovenski zemlji laški kot zapovedan jezik vpeljati? Čeravno sami dobro spoznamo, da je dobro, ako človek pri nas tudi laški zna, vendar ni ljudska šola za to, da bi se v nji jeziki učili, ki se ne naučijo, drugim potrebnim naukom pa se dragi čas krati. Vsaka reč je zdrava le na svojem mestu.

Iz Pivke 9. listopada. Č. — Ta teden je bilo pismo, v katerem je več spisov bilo za c. kr. okrajno sodnijo v Postojni, na neko znano osebo v Postojno pod slovenskim, čisto izpeljanim napisom na pošto v Šempetru (St. Peter) na Pivki dano. Ondotni gospod poštni urednik pa ni vedel, kje da je Postojna in je poslal pismo v Zagreb. Tam so pa dobro znali, kje da je Postojna, so tedaj imenovano pismo naravnost tje poslali. Kolika škoda se utegne skozi takošne ravnanje zgoditi, vé vsak, kteremu je znano, kaj mnogokrat iz tega nasleduje, ako pisma niso ob pravem času sodnijam vložene. Da pa omenjenemu poštnemu gospodu uredniku ni znano ime „Postojna“, kaže drugo pismo tudi s slovenskim napisom, ker se je on nad ime „v Postojno“ iz svinčnikom „Adelsberg“ zapisal. Obadva napisa hranujem jez, ako mi kdo ne verjame in bi se hotel resnice povedanega prepričati s svojimi očmi.

Iz Černomlja 8. nov. 1861. — Kakor proti Terstu se tudi proti Gorici z veseljem ozeramo, zakaj med brambovci za obveljavo slovenščine zaslužijo Slovenci goriške strani skoraj prvo mesto med vsemi. Veselo smo brali, kako so slovenski poslanci v goriškem deželnem zboru naravnost in odkritoserčno za svoj narod se potegnili in pravice zahtevali, ktere nam gredó, in vse to tako živo in resnobno, da so še Talijani, ki so še večji neprijatelji naroda našega kot Nemci, obmolknili in njegove zahteve za pravične priznati morali. Ti iskreni rodoljubi so nam gotovo znamenje, da tudi ljudstvo tamošnje, ki si je takove možake za svoje zastopnike izvolilo, ne spi več, ampak da se že dobro zaveda, kar pa nasproti od koroških in štajarskih Slovincov terditi ne moremo, ako pomislimo na njihove deželne zборе in na druge dopise v „Novicah“, iz kterih se razvidi, kako se dajo ljudje po onih krajih še zmirom od ponemčenih predstojnikov za nos voditi. — Pri vsem tem nas tudi Celovec s posebno radostjo navdaja. Mi drugi tožimo in jadjujemo, tam na Koroškem se pa vedno neumorno dela na književnem polju slovenskem, in da ni tam tako verlih rodoljubov, bi ravno naše brate v Gorotanu nemška kultura med vsemi Slovenci najperve požerla. — Tudi Maribor je naše veselje. To mesto je od nemške kulture posebno dosti terpelo, vendar si je pri vsem tem svoj značaj slovenski še

*) Naše „Novice“ so tudi Vaše; vsigdar in v vsaki zadevi Vam bojo rade in brez vseh stroškov postregle. Vr.

ohranilo in dandanašnji se prav čversto obnaša. Bog živi toraj Mariborce! Na našem Gorenkem mislimo, da je vse uneto za našo reč. Saj so nam ravno Gorenke rodile skoraj vse pervake sedanje literature naše; Gorenci imajo Savo in Savico, oni imajo Veršac, Triglav in bleško podobo raja. Vse to jim ljubezen do domovine navdaja, kako bi toraj ohladneli? Kar Pivko in drugi notranji svet zadene, pokazala nam je lepa zahvalnica, ktera se je s podpisi napolnjena iz Bistrice dr. Toman-u poslala. Kako čversti rodoljubi da so tam, pokazali nam so posebno Razderčani o shodu na jezeru. Samo na Štajarskem se ljudje, kakor slišimo in beremo, še celó malo zavejo. Slovenci! kadaj bomo naprej prišli, če bomo takošni — biba leze? Ako se ne upamo za svojo pravico potegniti, še nismo tudi vredni, da bi jo zadobili. „Volenti non fit injuria.“ Na našem Dolenskem se menda tudi malo bolje godí, kakor po Štajerju. Po Novem mestu vlada še zmirom nekaj ptuj veter, v Metliki ravno tako. Vse drugače je pa v našem Černomlju. Naši mestjani spoznajo, da se z jezikom narodnim tudi narod sam zatira; prepričani so, da samo svoboda in ravnopravnost narodna naš in celo cesarstvo pogina rešiti zamore, prepričani, da je samo na narodni podlagi poslopje prihodnje sreče in blagostanja sozidati mogoče; zato so oni Slovenci z dušo in telesom. Če se znajde med njimi še zmirom en možicelj, kteremu je trehuh domovina, pustimo mu veselje; kar on odgovori, veter odnese. Ko vam že Černomljane hvalim, bi vam rad pohvalil tudi uradnike naše, al za Boga ne morem prav. Ena cvetlica ne naredi še spomladi. Bog večni vedi, kaj ti gospodje mislijo. Na Dunaji nam vlada ravnopravnost za vse narode po celem cesarstvu razglašča in nam obeča lepšo bodočnost; sedanji gospod državni minister je rekel pri nastopu svoje službe, da si bo vlada prizadevala, ljubezen in zaupanje vseh narodov pridobiti, zato jim bo narodno razvitje podperala ne pa zavirala, in ti naši gospodje še vedno tako postopajo, ko da bi živeli v sredi med terdimi Nemci; slovenščina jim je še zmirom soperna, da nikdar tega, nemščine edinozveličavne se pa vedno derže ko smole!

Iz Ljubljane. 8. dan t. m. je imelo pravoznansko društvo svojo drugo sejo, ktere se je udeležilo 26 družbenikov. Gosp. podpredsednik žl. Strahl je naznanil zboru, da je c. k. deželni poglavar gospod dr. Ulepič blagovoljno sprejel predsedništvo pravoznanske družbe, ki šteje dosihmal 89 udov, med kterimi je 31 utemeljiteljev, ki so vložili v matico družbeno 890 gld., verh te znašajo letni doneski dosedanjih udov 480 gold. Ko je prvi tajnik gosp. dr. Etbin Costa v kratkem življenjopisu poslavil 25. okt. t. l. v Berolinu umerlega velikana pravoslovja gosp. Fr. K. žl. Savigni-a in je vès zbor slovesno svoje spoštovanje do rajnega naznanje dalo, so se začeli pomenki o izdavanji družtvenega časnika in sklenjeno je bilo po predlogu tajnikovem, naj se nemudoma začne v Bambergovi tiskarnici v 400 iztisih tiskati časnik, v kterega se bota vzela po gosp. predsedniku žl. Strahl-u naznanjeni prenotacijni in od treh inštrancij razsojeni primerljivi in pa od gosp. tajnika dr. Eth. Costa-ta izdelani sostavek o kmečkem dednem nasledstvu in razkosovanji zemljiš na Kranjskem. Pri tej priliki je bilo pravilno izrečeno, da zbor določuje le edino to: ali se vzame ta ali uni sostavek v časnik ali ne; v prenarejanje predloženega sostavka se nima spuščati. Ko je bila kmetijski družbi zahvala izrečena, da je prepustila družtvu dve sobi za nje čitavnico in je bilo predsedništvu 500 gold. dovoljeno za njeno pohišje in druge potrebe, je bilo še sklenjeno, naj predsedništvo udinja družtvenega varha z 120 gold. in pa služabnika z 60 ali 70 gold. letne plače.

— V petek (15. nov.) zvečer po osmih se je začela huda ura v Ljubljani, ki je terpela blizo do polnoči, da take letos celo poletje ne pomnimo. Lilo je, toča je šla, bliskalo in treskalo, da je bilo strah. Dvakrat je tresilo, enkrat v Medjatovo hišo poleg železnice in je ondi tri vojaške konje

vbilo, v štali zidan steber razrušilo in vojaka poškodovalo, v kleti blizo štale pa hlapca omamilo, — drugikrat pa je tresilo v bolnišnico, toda tu se strela bolnikov ni dotaknila, ampak le sèm ter tjà je strop in stene enmalo poškodovala. Dve reči ste pri tej uimi pomina vredne: ena, da v omenjeni štali je vbila strela dva konja, ki sta skupaj stala, potem pa, preskočivši 4 konje, kterim ni nič žalega storila, je vbila še enega; druga pa, da na bolnišnici je strelovod (magnet), pa strela ni marala za-nj ali pa on ne za njo.

— Poslednji list „Slov. Glasnika“ nam donša veselo novico, da bo v Ljubljani „Slovenski Zabavnik“ kmali zagledal beli dan spod gosp. Milic-ovega tiska. Kdo ga bo izdajal in vredoval, ni povedano, al po takem bomo tudi to kmali zvedili.

— Ko so „Novice“ unidan razglasile svoj in vseh Slovincov program, smo radovedni pričakovali, kakošno bojo proti njemu skovali znani protivniki naši iz trojedinega svojega berloga „Triesterčnega“, „Tagespoštnega“ in „Prešnega“, ker se daj je spet nastopila dobra žetev za te kosce: In kmali se je res „Tagespoštar“ oglašil ter rekel, da „ta program je le — hinavstvo.“ Pač bi nas moglo le sram biti, da bi se branili zoper take vrage. „Nas Slovincov ni toliko sila veliko — pravi z ozirom na Novični program poslednji „Slov. Prijatelj“ — pa to nas dela močne in imenitne, da gledamo vsi na en cilj in konec in da delamo vsi v lepi ljubezni in zastopnosti. Berite „Novice“, „Zgodnjo Danico“, „Slov. Glasnika“, „Šolsk. Tovarša“ ali „Slov. Prijatla“ (in mi postavimo še „Stimmen aus Innerösterreich“), po vseh živí ena in ista misel, vsi merijo na eno in isto stran. Program „Novic“ je tudi naš program, je tudi program vseh Slovincov.“ Tako piše celovski slovenski list. V obličji take kompakte edinosti in gledé na djanja preteklega časa in današnjega in na govore Toman-ove v deželnem zboru ljubljanskem in v državnem dunajskem, moramo omenjenemu pisunu v „Tagespošti“, ki resnico v laž prevrača, naravnost v obraz reči: „Wie der Schelm ist, so denkt er von Anderen.“

— Slovenski katekizem za realko, predložen po gosp. katehetu Lesarju, se tiska sedaj v Blaznikovi tiskarnici.

— Marljivi ud naše kmetijske družbe ljublj. gospod Matevž Fine, mestni zdravnik, je poslal te dni vredništvu „Novic“ 3 répe iz njive, ki jo ima ljubljanski mesar gosp. Janez Porenta na mahú (morastu). Ena vaga 6 funtov in 4 lote, druga 5 funtov in 12 lotov, tretja 4 funte in 8 lotov, — vse tri skupaj 15 funtov in 2 lota. Zraven tega so lepe in bele kakor najlepša loška repa. Da se tako debela in še debeleja repa tudi drugod nahaja, dobro vemo; al pomina vredno je to, da skor vsa repa na tej njivi je bila tako debela. Ako pomislimo, kakošna neznaná suša je bila letos, in pogledamo te debelke, moramo pač reči: Hvala Bogu! da imamo mah, ki nam daje tolike pridelke, in da zavoljo tolikega živeža, ki ga dobivamo iz mahú, naj nikar ne mermramo preveč, ako nas dim njegov včasih nadležje. Koliko dražje bi živeli in si tudi kurili v Ljubljani, ako bi mahú ne bilo, ki je že in bode še bolj naš mali Banat.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. (Iz državne zbornice). Po dolgem posvetovanju o združbah obertnikov in rokodelcov, kakor jih nova obertnijska postava predpisuje, je večina zbornice poslancov sklenila tako-le: Vsi tisti predpisi naj se prekličejo, ki vele vajo obertnikom in rokodelcom, da se morajo hotè ali nehotè združiti v družtva; sicer pa naj jim je na prosto voljo dano se združiti, če sami hočejo, za obertnijske in milodarne namene. — Na versto sta potem prišla Tašekov predlog, naj se postava osnuje za neodstavljalnost sodnikov v cesarskih sodnijah; minister Schmerling misli, naj se to odloži do skupnega